

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ

ПРИ ХОРАТА

chitanka.info

— Скачай надалеч! — каза кошутата на малкото еленче, което вървеше след нея.

За да му покаже как трябва да скрива следите си, тя скочи със събрани крака. Копитата ѝ оставиха в снега четири дълбоки дупки.

Еленчето я последва.

Когато се озоваха в края на гората, кошутата му заповяда да се спре.

— Ще минем оттук — каза тя. — Това е твърде опасно. По поляната нашите следи ще се виждат съвсем ясно. Но ако заобиколим гората, ще загубим много време. А вече се здрачава.

Двете животни се завтекоха към насрещната гора.

Когато влязоха между високите борове, кошутата избра място за нощуване. То беше малък трап край дънера на стар бор. Тук снегът не беше покрил земята. Сухите борови игли щяха да послужат за постелка на двамата.

Еленчето и майка му подровиха под себе си и легнаха един до друг.

В гората беше тъмно и тихо. Старите борове сплитаха клоните си, приведени от снега. Отникъде не се чуваше звук.

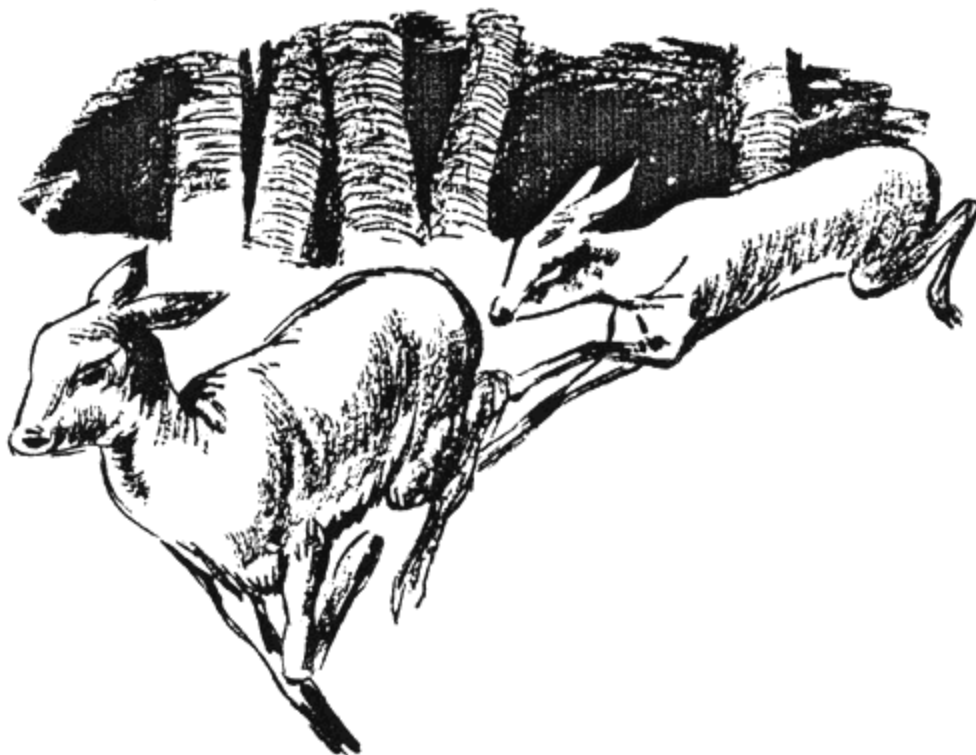
Кошутата облиза мократа си козина. Като се очисти от снега и водата, тя облиза хълбоците на сина си и закачливо го близна по челото. Двамата се приготвиха да спят.

Друг път те излизаха да пасат през нощта, а през деня почиваха. Но сега валеше сняг, опасно беше да се ходи из гората. Наблизо скиташе вълча глутница. Кошутата движеше дългите си уши на всички страни. Големите ѝ очи лъщяха в мрака. Една горска зидарка, която диреше място за нощуване, слезе по стъблото на бора. Като видя еленчето и майка му, тя издаде приятен звук и бързо изчезна към върха на дървото. Оттам се посипа малко сняг.

Изведнъж кошутата издигна глава и помириxa въздуха. Влажните ѝ ноздри широко се разтвориха. В тъмните тунели на гората се мярна сянка.

Кошутата скочи, тропна силно с копитата си и като стрела се понесе през гората. Еленчето хукна след нея. Зад тях тичаха четири вълка и стръвно душеха следите им.

— Гледай да не ме загубиш пред очите си! — извика кошутата.

Те напуснаха гората, защото клоните им пречеха да тичат бързо, и се озоваха в един дол. Няколко камъка, съборени от краката им, се търкулнаха надолу.

Неочаквано върху тях връхлетя нещо тъмно. Кошутата се изправи на задните си крака. Еленчето усети дъха на вълка и чу как изхлопаха зъбите му. Изплашено до забрава, то бягаше с всички сили.

Цели три часа тичаха из планината. От време на време се спираха, слушаха и пак тичаха. Вълците бяха се разделили на две групи. Докато едната ги преследваше, другата гледаше да им пресече пътя.

Снегът отново заваля. В гъстите роища на снежинките не можеше да се вижда надалеч. Двете животни избягаха към долината. Те се надяваха да скрият следите си в потока. Но стръмните брегове ги изплашиха. Тогава избягаха към полите на планината. Там се спряха да отдъхнат и чува лая на кучетата в близкото село. Без да се колебае, кошутата се упъти към селото. Еленчето трепереше от умора и дишаше тъй тежко, че хълбоците му се свиваха и разпущаха като мехове.

— Не се страхувай от кучетата и върви след мен! — извика тя на сина си.

Вълците приближаваха.

— Бягай, бягай, мое дете! — молеше се тя на еленчето, което започна да изостава. — Още малко, още малко, и ние ще се спасим.

Все по-отблизо долиташе лаят на селските кучета. Напреде им се изпречи висок трънлив плет. Кошутата подскочи високо и изчезна зад плета. Еленчето се прехвърли след нея. Двете животни се озоваха сред нещо голямо и меко. Някакви животни се разбягаха и преди еленчето да разбере какви са те, силен гръм продъни нощта. Кошутата и еленчето се притиснаха към плета. Кучешкият лай се понесе нагоре към планината, отдето идваха вълците. Изплашени от гърма, зверовете бягаха назад, подгонени от кучетата. След малко наблизко се понесе вик и треперещото еленче видя тъмната фигура на един овчар, който идеше към тях. Ала той не ги забеляза и като свирна на овцете, върна се назад.

Кошутата се успокои. Тя разбра, че са скочили в една кошара сред стадо овце.

Преди да се върнат кучетата, тя и еленчето прескочиха трънливия плет на кошарата, заобиколиха селото и поеха към близката гора, единственото място, дето можеха да живеят свободно и щастливо. В тая гора рядко слизаха вълци.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.